

Posudek bakalářské práce
TEREZY TYŠEROVÉ
BOCCACCIŮV DEKAMERON,
Ústav románských studií FFUK

Práce Terezy Tyšerové je vypracována velmi svědomitě, výklad je přehledný, analýzy pečlivé.

Ocenit je třeba i celkový rozvrh práce. Autorka začíná přehledem Boccacciova života a díla, poté zasazuje Dekameron a boccacciovskou novelu do trecenteského žánrového systému, v následující kapitole analyzuje vybrané novely a v poslední kapitole naznačuje další rozvoj italské novelistiky v následujících stoletích.

Zásluhu na dobrém výsledku má i zvolená sekundární literatura – dobře přečtená a účelně využitá. Autorka se opřela o skutečně kvalitní badatele, kteří z různých úhlů řekli k Boccacciovi něco podstatného (Auerbach, Branca, Bosco, Getto, Barberi Squarotti).

Na tomto místě si povšimnu jen analytických partií (kap. 4). Je z nich patrné, že kol. Tyšerová si nastudovala svého autora opravdu dobře a dokázala se vyhnout příliš zjednodušujícím interpretačním schémátům, jež jsou jinak značně rozšířené. Tak např. neinterpretuje Boccaccia jako společenského kritika, který má spadeno na konkrétní segment společnosti (např. na představitele církve), ale zdůrazňuje velkorysost Boccacciovy ironie, která se může dotknout kteréhokoli stavu. Za zvláště zdařilou pokládám analýzu první novely prvního dne (ser Ciappelletto), kde je velmi dobře postiženo napětí mezi morální intencí celkové architektury Dekameronu a „realismem“ protagonistova psychologického portrétu: „Třebaže můžeme v Dekameronu sledovat jakousi mravní vertikálu... morálka v Dekameronu je velmi velkorysá a Boccaccio v ser Ciappellettovi neviděl pouze bytost špatnou, která se vysmívá Bohu a svému zpovědníkovi, spatřoval v něm znamenitého reprezentanta své třídy, výmluvného a přesvědčivého měšťana...“ (s. 33). Táž subtilnost – opět s odvoláním na kvalitní předchozí analýzy – vyznačuje i interpretaci závěrečného příběhu o Griseldě, kde autorka upozorňuje na latentní pohádkový a biblický substrát (Job) a na středověké ukotvení morálky této novely. V analýze povídky o fra Cipollovi (VI, 10) zdůrazňuje autorka Boccacciovy sympatie k těm, kterým inteligence pomáhá zdolávat kritické okamžiky, a dobře připomíná, že inteligence se u Boccaccia nejčastěji vyjevuje jako schopnost argumentačně

dobře vystavěného rétorického projevu. V analýze povídky o madoně Filipě (VI, 7) se autorka dotýká způsobu, jímž v některých textech Boccaccio přepisuje kurtoazní pojetí lásky.

Práce je napsána kultivovaně, místy ji však přece jen kazí nepřesné formulace. Uvádím pár ukázek toho, co mám na mysli, vesměs ze s. 10: „V neapolském období... už... je zřejmý jeho zájem o jazykový bilingvismus.“ Boccaccio ale tehdy ještě latinsky nepsal. „V těchto dvou poemách (tj. *Caccia di Diana* a *Filostrato*)... je již jasná přítomnost narativní poezie ovlivněné Dantem a stilnovismem.“ Jak je to míněno? Dante ani stilnovisté nepsali „narativní poezii“. *Filocolo* nezasáhne do „tradic italské románové prózy“, protože žádné takové tradice dosud neexistují, a z týchž důvodů nelze tvrdit, že se *Comedia delle Ninfe* „podílí na tvorbě pastorálních románů“. Jsou to více stylistické než věcné chyby: dokážu uhodnout, co má autorka na mysli, pro nezasvěceného jsou však tyto formulace velmi matoucí.

V konečném součtu však těchto formulačních neobratností není mnoho, a tak se na závěr vracím k hodnocení, jež jsem uvedl na začátku. Zadáání bylo nepochybně splněno na velmi kvalitní úrovni. Práci hodnotním známkou výborně.

Praha, 27. 5. 2014

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
vedoucí práce